

தொடர்ந்து இரண்டு வாரத்திற்குமேல் மழை இருந்தது. இப்போது ஒரு மாதமாகிவிட்டது. அவ்வப்போது யார் வீட்டிலாவது சோறு, குழம்பு என்று ஆரோக்கியம் வாங்கிவந்தாள். பீட்டர் வீடு தங்காமல் காலனிக்குள் சுற்றினான். சவுரி பெரியானிடம் பேசுவதிலேயே இருந்தான். பெரியான் படுக்கையாகிவிட்டான். ஆரோக்கியம் சவுரியிடம் சண்டைபோட்டான். சண்டைக்குப்பின் அவன் சென்று ஒரு சாக்கில் உய மண் கொண்டு வந்தான். ராத்திரி படுக்கும்போதே ஆரோக்கியம் சவுரியிடம் சொன்னாள், காலையில் தொடர்பாட்டுக்குப்போக வேண்டும் என்று. பள்ளம் போட வேண்டுமென்று காலையிலேயே பீட்டரைப் பிடித்துக்கொண்டு சவுரியுடன் தொடர்பாட்டுக்கு வந்து சேருவதற்குள் சூரியன் மேலே வந்துவிட்டது. பாதை பழக்கமானது என்பதால் இருட்டிலேயே வர முடிந்தது.

அந்தோணியாரை வேண்டிக்கொண்டான். பிறகுதான் சவுரி மணலை மண் வெட்டியால் அள்ளிக் கொட்டினான். பீட்டரும் ஆரோக்கியமும் கையால் மணலை அள்ளி அள்ளிக் தூரமாக விசிறினார்கள். ஒரு ஆள் அளவுக்குக் குட்டையாக இருந்த இடம் மூழ்கி, மண் மூடிவிட்டது. சவுரி வேகவேகமாகக் கூன் முதுகுடன் அள்ளிக்கொண்டிருந்தான். பழைய வேகம் அவனிடமில்லை. உற்சாகமற்று உம்மென்றிருந்தான். ஆரோக்கியம் படுத்துவிட்டதால் சவுரி ஒரு சுற்று இளைத்துவிட்டான்.

ஆரோக்கியம் நேற்றிரவுதான் வெட்டிக் கூடையும், மண் வெட்டியும் வாங்கி வந்திருந்தான். கூடை பெரும் ஓட்டையாக இருந்தது. பழைய கிழிந்த சேலைத் துணிகளை வைத்துக் கூடையை மூடி வேடுபோல் கட்டினான். அப்படியும் ஒழுகிக்கொண்டிருந்தது. ஆரோக்கியத்தின் உடம்பு அவளை வேலை செய்யவிடவில்லை. மனம்தான் அவளை இயக்கியது.

இனி மண் வெட்டியால் அள்ளிக் கொட்ட முடியாது. மணல் சரிந்துகொண்டே இருந்தது. ஈரம் வேறு. சவுரி கீழே இருந்து கூடையில் கட்டித் தூக்கிவிட்டான். ஆரோக்கியமும் பீட்டரும் தூக்கிக்கொண்டு தூரமாகச் சென்று கொட்டினார்கள். சவுரி மணல் சரியாமல் இருக்குமளவிற்குத் தூரமாக அள்ளிவிட்டுக்கொண்டே இருந்தான். இருந்தும் அவ்வப்போது மணல் சரிவதைத் தடுக்க முடியவில்லை. காற்று சிறிது வேகமாக வீசினாலே போதும், இரண்டு வண்டி மணல் அளவுக்குச் சரிந்துவிடுகிறது.

நடைநடையாக ஆரோக்கியம் மணலை நீர் ஒழுகொழுகத் தூக்கிக்கொண்டே இருந்தான். பீட்டர் தூக்கிக்கொண்டு மெதுமெதுவாக நடப்பதைக் கண்டு அவனை உட்காரச் சொன்னான். குறைந்தது இருபது வண்டி மணலாவது அள்ளினால்தான் அகலமான, ஆழமான, நீர் நிற்கக்கூடிய குட்டையாக இருக்கும். மணலும் சரியாமல் இருக்கும். இனிமேல் கோடைகாலம் முடியும்வரை நீர் வேண்டும். இடையிடையே சரிந்து விழும் மணலையும் அள்ள வேண்டும் என்பதால் ரொம்பவும் அகலமாகக் குட்டை போடச் சொன்னான். சவுரி ஒன்றும் எதிர்ப்பு பேச்சுப் பேசவில்லை. மௌனியாகவே இருந்தான். இதனால் ஆரோக்கியம் வேதனை கொண்டான். சவுரியிடம் இந்தப் புதுப்போக்கு எப்படியோ புகுந்துகொண்டுவிட்டது.

சவுரியும் களைத்துவிட்டான். கூடையில் மணலைக் கட்ட வேண்டும். பிறகு மாறிமாறி இருவருக்கும் தூக்கிவிட வேண்டும். ஏழு, எட்டு வண்டி மணல்தான் அள்ளியிருந்தது. அதற்குள் சளசளவென்று நீர் வந்துவிட்டது. ஈர மணலைத் தூக்க முடியவில்லை. கூடையிலிருந்து நீர் ஒழுகிச் சேலை முழுவதும் நனைய ஆரம்பித்ததும், ஆரோக்கியமும் சிறிது உட்காரலாம் என்று உட்கார்ந்து மூச்சு ஆறினார்கள். கூலி ஆள் வைத்து மணல் எடுக்கலாம். கூலி கொடுக்க ஒன்றுமில்லை. இவர்களுக்கும் வேறு வேலையும் இல்லை.

கமகமவென்று வாசனை. ஓடையின் இரு கரையிலும் நிற்கும் மரங்களிலும் செடிகளிலும் சேடைகள், அழுக்குகள் நீர் போனதுவரை. மரத்தில் படிந்திருக்கும் அழுக்கை வைத்தே ஒன்றரை ஆள் வெள்ளம் போயிருக்கும் என்று ஆரோக்கியம் சொன்னான். சவுரி இரண்டான் உயரமென்றான். பீட்டர் ஓடிச்சென்று ஒரு பனை மரத்தில் இணைந்து நின்று அளவு பார்த்தான். தன் உயரத்திற்குத்தான் வெள்ளம் போயிருக்கிறது என்று கூறினான். பிறகு ஆரோக்கியத்திடம் கேட்டான்:

"இம்புட்டுத் தண்ணியும் எங்கம்மா போவது?"

"ம். இப்படியே ஓடயே போவ வேண்டியதுதான்."

"அதுக்குப் பின்னால?"

"சனங்க பம்பு செட்டு வச்சி ஏறச்சி, நெலத்துக்கு வடுவாங்க."

"மிச்சத் தண்ணி?"

"காட்டே ஓட வேண்டியதுதான்."

"ஓடி?"

"ஓடிக்கிட்டே இருக்கும், அம்புட்டுத்தான்."

"கடலுல போய்ச் சேருமாம்!"

"யாரு சொன்னா?"

"ஆறுமுகம்."

"நிசமாவா?"

"உன் தலயில அடிக்கச் சத்தியமா!"

"இருக்கும். இருக்கும். பின்ன இம்புட்டுத் தண்ணியும் எங்க போய்ச் சேர முடியும்?"

"கடல நீ பாத்திருக்கியா?"

"சமுத்தரத்த யாரு கண்டா?"

"எப்பிடி இருக்கும்?"

"சமுத்திரத்த யாரு பாத்தாங்க?"

"கடலும் சமுத்திரமும் ஒண்ணா?"

"அய்யோ பொயிதாவுது! எயிந்திரு, எயிந்திரு!"

ஆரோக்கியம் அவசரப்படுத்தினாள். சவுரியையும் பீட்டரையும் தூக்கச் சொல்லிவிட்டுக் கட்டிவிட்டாள். நீர் அதிகமாகத் தேங்க ஆரம்பித்தது. மண்வெட்டியை மணலில் போட முடியவில்லை. நீரை வடிகட்டி வடிகட்டி மணலைக் கூடையில் கொட்டித் தூக்கிவிட்டாள். இடையிடையே பீட்டரை உற்சாகப்படுத்த மனம் போனபடி கதை சொன்னாள். நல்ல பையன், கெட்டிக்காரன், புத்திசாலி, என் றெல்லாம் சொன்னாள். சவுரி மௌனமாக இருந்தான்.

பொழுது கிடுகிடுவென்று மேலே ஏற, வெயில் உக்கிரமாக அடிக்க ஆரம்பித்தது. வாழைத்தண்டை எங்கு வெட்டினாலும் நீர் சர்ரென்று பீச்சிக்கொண்டு வருவதுபோல், மண்வெட்டியை எந்த இடத்தில் போட்டாலும் சலசலவென நீர் ஊற்றெடுத்தது. கணுக்கால் அளவுக்கு நீர் தேங்கிக் குட்டையாக நின்றது. அதில் நின்றுகொண்டுதான் ஆரோக்கியம் மணல் கட்டிவிட்டாள். இனிமேல் பல மாதங்களுக்கு வெள்ளம் வராது. மழையும் இருக்காது. ஆகையால் இந்த முறை குட்டையை ஆழமாகவும், அகலமாகவும் போட வேண்டியிருந்தது. வருஷத்திற்கு நாலு ஐந்து முறை இந்த மாதிரி மணலை அள்ள வேண்டும். அதோடு மாடு, ஆடு மேய்க்கும் சிறுவர்கள் இந்தக் குட்டையில் தண்ணீர் கட்டும்போது சரிந்துவிடும். அதையும் அவ்வப்போது அள்ள வேண்டும். ஆரோக்கியத்தினாலும் முடியவில்லை. புதிதாக இப்போது

வெள்ளம் வந்ததால் மேலேயே நீர் இருந்தது. நாளடைவில் சீழே போய்க்கொண்டே இருக்கும். அப்போதும் மணலை அள்ள வேண்டும். மணல் சரியச்சரிய அள்ளித்தான் ஆக வேண்டும். மணல் எப்போது சரியாமல் இருக்கப்போகிறது?

சவுரிதான் சொன்னான். 'இந்தக் காலத்தில் விழும் துணிகளுக்கு இதுவே போதும்' என்று. பீட்டரும் 'நிஜம்தான்' என்றான். முன்பெல்லாம் ஒரு ஆள் ஆழத்திற்காவது தோண்ட வேண்டும். ஆறு மூட்டைக்கும் குறையாத துணிகளை அலச வேண்டும். அவ்வளவு துணி இப்போது பொங்கலுக்கும் திருவிழாவிிற்கும் தான் விழுகிறது. இருந்தாலும் ஆரோக்கியம் சிறிது நேரம் அள்ளுவோமே என்று அள்ளிக்கொண்டிருந்தான். அவளுக்கும் இது போதுமென்று பட்டாலும் விடவில்லை. தினம் தினம் படுவதைக் காட்டிலும் ஒரே நாளில் படுவோமே என்பது அவள் எண்ணம். மணல் சரியாமல் இருக்குமா? காற்று அடித்தாலே போதும் அதற்கு.

கரடுமுரடாக நிற்கும் மரங்களின் இடுக்குகளின் வழியே சூரியனின் கதிர்கள் சிதறிச்சிதறி மண்ணில், ஓடைக்கரையின் மணற்பரப்பில் தடித்தும், மெலிந்தும், குட்டையாகவும், நெட்டையாகவும், சதுரமாகவும், வட்டமாகவும் ஒழுங்கற்ற வடிவமாகவும் மேகத்தின் நிழல்போல் விழுந்துகொண்டிருந்தன. தாழ்மூலின் வாசனை, ஓடை முழுக்கக் காற்றில் நிறைந்திருந்தது. அரளிப் பூ, மஞ்சளாகச் சூரிய ஒளியில் மினுமினுவென்று மின்னிக்கொண்டிருந்தது. பூமி இன்னும் உலரவில்லை. ஈர மண்ணின் மணம், ரொம்ப நாட்களுக்குப்பின். உஷ்ணம் கூடக்கூட, பறவைகள், குருவிகள், வண்டுகள், பூச்சிகள் சூரிய ஒளியில் வெளியில் பறந்தன. மழை நின்றுவிட்டதும் அவை எக்காளமிட்டன. மரத்தில் வெள்ளத்தின் அழுக்கு நுரைகள், தூசுகள் படிந்திருந்தவை உதிர ஆரம்பித்தன. இரு கரைகளிலும் அலைஅலையாக அழுக்குப் படிந்திருந்தது. இப்போது அது உலர ஆரம்பித்தது. ஓடையே தளதளவென்று பசுமை போர்த்திக்கொண்டு மிளிர்ந்தது. பனைமரத்தைத் தவிர மற்ற எல்லாமே பசுமையாக இருந்தது. மழைதான். எல்லாவற்றுக்குமே மழை வேண்டும். இன்னும் கொஞ்ச காலத்தில் இந்தப் பசுமை போன இடம் தெரியாது. பொட்டல்காடாகிவிடும். பூமி பிளந்து கிடக்கும். ஒரு துளி மழைக்காக எங்கும்.

பீட்டர் பசிக்கிறது என்று அடம் பிடித்துக் கத்த ஆரம்பித்துவிட்டான். சவுரியும் போதும் போதுமென்று நச்சரிக்க ஆரம்பித்திருந்தான். இடுப்பு அளவிற்கு இருபது அடி அகலத்திற்கு எடுப்பதற்குள் உயிர் போவதுபோலாகிவிட்டது. தண்ணீரும் கடகடவென்று ஊற ஆரம்பித்துவிட்டது. ஆரோக்கியத்திற்கு நீரிலேயே நின்று, நின்று கால் ஊறி மரத்துவிட்டது. வெள்ளைவெளேரென்று மாறிவிட்டது. மண் வெட்டியைப் போட்டுவிட்டு ஓரம் சுற்றிச் சரிந்துவிடாமல் இருக்கப் பக்குவமாகக் கைகளால் அணைத்துத் தட்டிவிட்டான். ஒத்தடம் கொடுப்பதுபோல் இரு கைகளையும் மணலில் வைத்து வைத்து எடுத்தான். குழந்தையைக் குளிக்கவைக்கையில் உருவியும் தடவியும் விடுவதுபோல் செய்தான். நோயாளியை உடம்பில் அங்கங்கே தொட்டுப் பிடித்து விடுவதுபோலத் தொடர்ந்து செய்துகொண்டிருந்தான். சில இடங்களில் சிறிது சரிந்தது. அதைத் தண்ணீருடன் கலந்து அள்ளி வெளியே கொட்டினான்.

ஆரோக்கியம் சுற்றிச் சுற்றிவந்து தட்டினான். அதிகமாக மணல் இருக்கும் இடத்தில் கைகளால் அள்ளிக் கொட்டினான். ஏறி இறங்கப் படிபோல் மணலைச் சரித்துச் சரிசெய்தான். பீட்டர் கழுத்தளவு தண்ணீரில் குதித்துக் கும்மாளம் போட்டுக் குளித்தான். சவுரியும் குளித்துக் கரையேறி பாறைமேல் உட்கார்ந்து சூ காய்ந்தான். அவனுக்குப் பசி கண்களை இருட்டிக்கொண்டுவந்தது. தாமதம் செய்யும் ஆரோக்கியம்மேல் கோபம் கொண்டான். ஆனால் எதுவும் சொல்லவில்லை.

குட்டை சதுரமாகவும், அழகாகவும் இருந்தது. ஆரோக்கியம் பூரித்துப்போனான். நேரமாக நேரமாக மேலும் நீர் ஊற ஆரம்பித்தது. ஆரோக்கியமும் குளித்துவிட்டுக் கரையேறினான். ஆசை தீரக் குளிக்க வேண்டும் அவளுக்கு. பசி, களைப்பு எல்லாம் குளித்ததும் போன இடம் தெரியவில்லை.

பீட்டரிடம் ஒரு முனையைக் கொடுத்துப் பிடிக்கச் சொல்லி, ஒரு சுற்றுச் சேலையுடன் நின்று சேலையைக் காயவைத்தான். கண்ணுக்கு எட்டிய தூரம், ஓடையின் இரு கரையிலும் நிற்கும் மரங்களையும் செடிகளையும் பூக்களையும் பார்த்துப் பிரமித்து நின்றான். ஆங்காங்கே சிறு

சிறு பள்ளம் கண்ட இடங்களில் நீர் தேங்கிக் குட்டையாக நிற்பதையும், காற்றில் சிறுசிறு அலைஅலையாக ஆடுவதையும் கண்டு மகிழ்ந்தாள். தாமும் பூ வாசனைதான் எங்கும். சேலையைச் சுற்றிக் கட்டிக்கொண்டாள். சவுரி முன்னால் நடந்தான், பீட்டர் வீட்டிற்கு ஓட்டமாக முன்னே ஓடினான்.

"ஏசுவே கர்த்தாவே."

"சூரிய பகவானே."

"சந்திர பகவானே!"

"வாயு பகவானே."

"பூமா தேவியே!"

"அந்தோணியாரே!"

ஆரோக்கியம் தரையில் விழுந்து கும்பிட்டாள். பிறகு சூரியனைப் பார்த்துக் கும்பிட்டாள். மீண்டும் ஒரு முறை புதிதாகப் போடப்பட்ட குட்டையையும், ஓடை நெடுகவும் ஒவ்வொன்றையும் ஆராய்வதுபோல் பார்த்தாள். வீட்டிற்குப் போக மனம் வரவில்லை. ஆவாரம் தழையை அரைத்துத் தலையில் தேய்த்துக் குளித்ததால் தலை குளிர்ச்சியாக இருந்தது. உடலில் ஒரு வாசனையும் வந்தது. முடியை இழை பிரிப்பதுபோல் சூரிய ஒளியில் எடுத்துக் காட்டினாள்.

மழைக்கு முன்பு அடைப்பில் மறைத்து வைத்த மூன்று மொடாக்களும் உடையாமல் இருக்கின்றனவா என்று அடைப்பில் நுழைந்து பார்த்தாள். இரண்டு மொடாக்கள் உடைந்து தூளாகிக் கிடந்தது கண்டு அதிர்ச்சியுற்றாள். மாடு, ஆடு மேய்க்கும் பையன்களோ, ராத்திரியில், முயல், நரி வேட்டைக்கு வந்த குறவர்களோ உடைத்திருக்க வேண்டும். 'இனி ரண்டு மொடாக்கு எங்கே போவேன் கடவுளே' என்று ஆரோக்கியம் மலைத்து நின்றாள். பிறகு ஒரு மொடாவை வேறு ஒரு இடத்தில் வைத்து அதன்மேல் தழைகளை ஓடித்துப் போட்டு மறைத்து வைத்தாள். உடைந்த மண் சில்லுகளைப் பொறுக்கி, ஓடை மணலில் வீசியெறிந்தாள். அவை மேலும் சிறு சிறு சில்லுகளாகச் சிதறி விழுந்தன.

அடுப்புக்குக் குச்சி வேண்டுமே என்ற கவலை வந்ததுமே அடைப்பில் சாய்ந்திருந்த, மக்கிய குச்சிகளைப் பிடித்திழுத்தாள். ஓடித்து வைத்தாள். இரண்டு நாளுக்காவது வேண்டுமே என்பதால் ஓடை நெடுகக் காய்ந்த முள் தேடி அலைந்தாள். ஒரு குட்டையின் அருகில் செல்லும்போது வளையிலிருந்து நண்டு ஒன்று எட்டிப்பார்த்தது. குச்சி பொறுக்குவதை விட்டுவிட்டு நண்டு பிடிக்க ஆரம்பித்தாள். அவள் இளம் பெண்ணாக இருக்கும்போதே நண்டு பிடிப்பதில் கெட்டிக்காரியாகத்தான் இருந்தாள். எவ்வளவு பெரிய நண்டாக இருந்தாலும் அதன் கொடுக்குகள் அவள் கையை ஒன்றும் செய்யாது. கடித்தாலும் அவளுக்கு அழகை வராது. மழைவிட்ட சில நாட்களில் துணி வெளுத்துக் காயப்போட்டதும் நண்டு பிடிக்கக் கிளம்பிவிடுவாள். அவற்றின் முதுகு ஓட்டைத் தடவித்தடவிப் பார்ப்பாள். கொடுக்குகளின் முனையிலிருக்கும் பற்கள் போன்றதில் ஆள் காட்டி விரலை வைத்துத் தடவிப் பார்த்துச் சிரிப்பாள்.

மழை பெய்ய ஆரம்பித்ததோ இல்லையோ நண்டுகள் பெருத்துவிட்டன. ஆரோக்கியம் தரையில் படுத்து ஒரு கையை வளையில் விட்டு எடுத்தாள். கடிப்பதை அவள் கவனிக்கவில்லை. சந்தோசம்தான். நண்டுகளைப் பார்க்கப்பார்க்கச் சந்தோசம் பொங்க, ஆர்வம் மேலிட, குழந்தைபோல் சிரித்துக்கொண்டு, அவை கடித்தாலும் விடாமல் ஒவ்வொன்றாகப் பிடித்து மடியில் போட்டுக்கொண்டாள். அடுத்த வளை, அடுத்த வளை என்று இருபது நண்டுகளுக்குமேல் பிடித்தாள். குஞ்சுகளை வளையில், அல்லது நீரிலேயே விட்டுவிட்டாள். உடல், சேலை, முகமெங்கும் திட்டுத்திட்டாகச் சேறு ஒட்டிக் காய்ந்திருந்தது. நண்டுகள் வேறு மொளமொளவென்று வயிற்றில் ஊற ஆரம்பித்து, வலி உண்டாக்கின. அவற்றின் பிராண்டலால் சிலிர்த்தது. தொல்லை தாங்க முடியாமல் தனியாக ஒரு துணியில் எல்லாவற்றையும் போட்டுச் சிறு மூட்டையாகக் கட்டி மண் வெட்டி இருந்த வெட்டிக்

கூடையில் வைத்து, கக்கத்தில் கூடையை வைத்துக்கொண்டாள். குச்சிகளைக் கட்டித் தலையில் வைத்துக்கொண்டு வீடு நோக்கி நடக்கும்போது, பொழுது மேற்கே சாய்ந்துவிட்டது. பசி, களைப்பு எல்லாம் மறந்து நண்டு ரசம் 'சீக்கிரம் வைத்துக் குடிக்க வேண்டுமென்ற ஆர்வத்தில் எட்டி நடையைப் போட்டாள்.

"அந்தப் பயலக் கண்டியா?"

"...."

"காதுல பஞ்சுடச்சிப் போச்சா?"

"என்ன என்னடி பண்ணச் சொல்ற? வெங்கப் பய மவள."

"தொர்ப்பாட்டுலயிருந்து முன்ன வந்த பயலக் கானோமே! எங்க போயிருப்பான்?"

"நானா கண்டன்?"

"செத்த தேடிப் பாத்துட்டு வாயன். உனக்குப் புண்ணியமாப் போவுது."

"நீ போ!"

"எங்கதான் அப்பிடிப் போயிருப்பான்? ஏசுவே கர்த்தாவே."

ஒரு நாளுக்குள் சித்துச்சித்தாகப் பத்துமுறை சோறு தின்பவன். காலையிலிருந்து சாப்பிடவில்லை. குண்டானில் வைத்துவிட்டுப் போன சோறு குறையவில்லை. வைத்ததுபோலவே இருக்கிறது. தொர்ப்பாட்டிலிருந்து முதலில் வந்தவன் தான். சாப்பிடக்கூட முடியாமல் அப்படி என்னதான் வேலை? ஆடுமாடு மேய்க்கும் பையன்களுடன் காட்டில் எங்காவது சுற்றப்போய்விட்டானா என்று கவலைப்பட்டான். நண்டு ரசம் சூடாக இருந்தது. அவள் விரும்பி, ஆசையாகப் பிடித்துக்கொண்டு வந்து வைத்த ரசம். சவுரி சாப்பிட்டான். ஜோசப், மேரி பீட்டர் ஒருவரும் இல்லையாதலால், அவளால் சாப்பிட முடியவில்லை.

ஆரோக்கியம் தெருவில் இரண்டு முறை போய் வந்தாள். இல்லை. ராத்திரி சோறு எடுக்கப்போகும் வரை வரவில்லை. பையன்களிடம், தெரிந்தவர்களிடம், மீனாட்சி, கசீலா எல்லாரிடமும் கேட்டாள். ஊரில் தேடாத இடமில்லை. கேட்காத நபர்களில்லை. பெரியவர்கள், கிழவர்கள், பையன்கள், பெண்கள் என்று.

"அந்தப் பயலக் கண்டிங்கிளா?"

"யாரு?"

"பீட்டரு."

"இல்ல."

"சாமியோவ், எங்கனாச்சும் தெம்புட்டானா?"

"இல்ல."

"எசுமாங்களே!"

"இல்ல."

"தம்பி?"

"இல்லை."

"அக்காவோவ்."

"பாக்கல."

"ஆயாவோவ்"

"கண்ணுல தெம்படல."

"மாமா?"

"இல்லை, ஆரோக்கியம்."

"பாப்பா!..."

"நேத்துக் கண்டதுதான்."

"அந்தோணியாரே..."

"ஏசுவே கர்த்தாவே, என் வாயில மண்ணப் போட்டுட்டானே."

"நான் வாங்குன வரமா இது."

"நான் பாவி."

"துணிய வெலக்கிப் பாக்கறாப்ல என்னத் தனியாளாக்கிப் பாக்கறாங்களே."

"கடவுளே!"

"அந்தோணியாரே!"

"என்ன நிர்முண்டமா ஆக்கிட்டாங்களே."

எந்தத் தகவலும் இல்லை. "அங்க கண்டேன், இங்க கண்டேன்" எதுவுமே இல்லை. மாரியம்மன் கோவிலினுள் பையன்களை விட்டுத் தேடினாள். கருவ முள்ளினுள் நுழைந்து தேடினாள். குட்டையில் விழுந்து செத்துவிட்டானோ? கிணறு எதிலுமில்லை. பாம்பு கடித்து எங்காவது? ஒவ்வொரு அடி வைக்கும்போதும் மேல்நாரியப்பனூர் அந்தோணியரைக் குரல் விட்டு அழைத்தாள். விடியவிடிய விளக்கு வைத்துக்கொண்டு வருகிறானா என்று தூங்காமல் இருந்தாள். ஆள் வரவில்லை. விடிந்ததுமே மீண்டும் ஒவ்வொரு கிணறாகத் தேடினாள், இருட்டில் ராத்திரி தெரியாமல் இருந்திருக்கலாமென்று. ராத்திரி இருட்டில் நின்று கத்தியது இல்லாமல் விடிந்ததும், ஒவ்வொரு கிணற்று மேட்டிலும், கரும்புத் தோட்டத்திலும், ஓடையிலும் கத்தினாள்.

"பீட்டரு!..."

"ஏ பீட்டரு..."

"தம்பி பீட்டரு..."

"அந்தோணியாரே."

எதிரொலிகளைத் தவிர பீட்டரைக் காணவில்லை. மதியம்வரை தேடிவிட்டு வந்து படுத்தவன் தான். நண்டு ரசத்தை நாய் உருட்டிவிட்டிருந்தது.